

عنوان مقاله:

کاربرد التفات در بافت کلام الهی

محل انتشار:

مجله لسان مبین، دوره 3، شماره 8 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

عبدالله رادمرد

هما رحمانی

خلاصه مقاله:

التفات یکی از فنون و آرایه‌های ادبی است که در بیشتر کتابهای بلاغی عربی و فارسی به معنای تغییر زاویه سخن آمده و انواع محدودی از تغییرات اسلوبی و معنایی برای آن برشمرده شده است. اگرچه توجه به التفات و نشانه‌هایی مبنی بر وجود آن در تمامی ادوار بلاغت عربی و فارسی به چشم می‌خورد، بی‌تردید، رشد و تکامل این صنعت ادبی، مدیون و مرهون پژوهشهای بلاغی ادیبان مسلمان در اثبات وجوه اعجاز قرآن است. این مقاله سعی دارد، کاربرد التفات را در قالب انواع تغییرات اسلوبی همچون؛ تغییر در ضمائر، اعداد، حروف اضافه، زمان افعال، تغییر جهت خطاب، کاربرد اسم به جای ضمیر و... در قرآن بررسی کند و با ذکر نمونه و اشاره به دیدگاههای مفسران قرآن، به توضیح هر یک بپردازد. پژوهش حاضر نشان از آن دارد که التفات یکی از بارزترین مشخصه‌های سبکی قرآن است و کاربرد انواع آن در قرآن، بسیار چشمگیرتر و فراتر از به کارگیری آن در آثار ادبی نوابغ عرب و سخنوران فارسی است.

کلمات کلیدی:

قرآن، التفات، انواع التفات، تغییرات اسلوبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1305963>

